

jfr. § 6, 2det Stykke, efter Forslaget ligestilles med offentlige Institutioner og Stiftelser. Det følger endvidere af den nye Affattelse af § 20 e, at *Sparekasser* fremtidig foreslaas beskattede efter samme Regler.

Anvendelsen af *Ligningsprocenten* i Stedet for Skatteprocenten samt Adgangen til at forhøje Erhvervsindtægten med *Kildetillæg* samt til at forhøje eller nedsætte den efter *Skøn* betyder en principiel Forandring i Erhvervsskattens Natur, idet denne fra at være en Afgift af Indtægten af en vis Erhvervsvirksomhed, der svares uden Hensyn til den skattepligtiges økonomiske Stilling i sin Helhed, gaar over til at blive en Skat af væsentlig samme Art som Skatten til Opholdskommunen. Kommissionen har haft Øje for de Indvendinger af principiel Natur, som kunne anføres herimod, men har ikke ment at kunne tillægge dem afgørende Vægt overfor den Betragtning, at det formentlig er uretfærdigt, at de, som uden at have Bopæl i Kommunen, nyde dennes Goder og ved deres Erhvervsvirksomhed direkte eller indirekte paaføre den Udgifter til Vejvæsen, Forsørgelsesvæsen, Skolevæsen o. lign., skulle beskattes efter lempeligere Regler end de bosiddende Skatteydere. De praktiske Vanskeligheder, der ere forbundne med Ligning udenfor Opholdskommunen, har man søgt at komme ud over ved de i Forslaget til § 11 givne Regler, hvorved der sikres Erhvervskommunen de til Udøvelsen af Skønnet fornødne Oplysninger om Skatteydernes økonomiske Forhold. Ligningsmyndigheden i Erhvervskommunen vil i saa Henseende neppe blive vanskeligere stillet end Tilfældet er i de større Opholdskommuner, hvor Skatteydernes personlige Forhold kun i de færreste Tilfælde ere kendte af de skattelignende Myndigheder, og disse derfor maa lade sig nøje med lignende skematiske Oplysninger, som Erhvervskommunen efter Forslaget skal indhente hos Opholdskommunen.

Det har været under Overvejelse i Kommissionen, om man ikke burde ophæve den særlige Fradragsregel i Lovens § 14, saaledes at Opholdskommunen ikke fik mere end en Trediedel af Erhvervsindtægten til Beskatning, selv om Erhvervskommunens Skatteprocent (Ligningsprocent) var større end Opholdskommunens. Af Hensyn til Opholdskommunernes Interesser har man dog ikke ment at burde foreslaa nogen Realitetsændring i de bestaaende Forhold paa dette Punkt, og man har derfor indskrænket sig til at give § 14, 1ste Stykke en Affattelse, som klarere udtrykker, hvad den allerede nu indeholder.

Skønt Spørgsmaalet om Ændringer i Reglerne om *Selskabsbeskatningen* ikke udtrykkelig er nævnt i Kommissoret, har Kommissionen dog anset det som liggende indenfor dens Competence at gøre det til Genstand for Drøftelse. Der har blandt Fler-tallet af Kommissionens Medlemmer været Enighed om, at der samtidig med den højere personlige Beskatning af Enkeltmand, som er bragt i Forslag, bør aabnes Adgang for Kommunerne til at opnaa et større Udbytte af Beskatningen af Aktieselskaber og andre lignende Selskaber med begrænset Ansvar. Det har i saa Henseende været under Overvejelse, om ikke den Maksimumsprocent (3), hvormed disse Selskaber for Tiden kunne beskattes, burde foreslaas forhøjet. Naar man i Stedet for en stærkere Beskatning af Nettoindtægten har foretrukket at lade de Beløb, der henlægges til Reserve- og Fornyelsesfond o. lign., og som ikke ere ordinære Afskrivninger eller ved Lovgivningen befalede Henlæggelser, beskattes med Kommunens Ligningsprocent, er Grunden hertil navnlig, at man ved at gaa denne Vej ikke rammes af den i Almindelighed mod Selskabsbeskatningen fremførte Anke, at denne rummer en Dobbeltbeskatning. Den foreslaaede Ordning vil formentlig ogsaa i nogen Grad fjerne Fristelsen til ved Misbrug af Selskabsormen at søge at unddrage Kommunen Skat af Erhvervsforetagender.